

[Ministeren for europæiske markedsanliggender.]

går ud på at harmonisere lønningerne i EF, det fremgår klart af det svar, jeg gav i markedsudvalget på spørgsmål nr. 27.

For uddannelsesrådets vedkommende skal jeg kort svare, at de bestemmelser, man har drøftet i fællesmarkedet, har gået ud på at opbygge minimumskrav for at sikre den fri etableringsret for de liberale erhverv, arkitekter, ingeniører m. v. Det er man ikke blevet enig om, fordi man liver synes, at éns egen uddannelse er den bedste, og man er derfor ikke kommet frem til de minimumskrav, som kunne lette indførelsen af fri etableringsret. Der er mange, der tror, at den er indført; det er den altså ikke på alle de områder, hvor man vil kunne definere det erhverv, der skal have fri etableringsret. Der er absolut ikke tale om, at man vil prøve på at tvinge nogle lande ind efter krav om ensretning. Hvis vi nogen sinde bliver enige om et sådant minimumskrav, har vi jo ret til at gå det videre, vi selv ønsker.

Der blev rejst en række spørgsmål om Grønland, og jeg skal her også kort referere, hvad regeringen har aftalt med fællesmarkedet. Vi har nemlig aftalt, at denne 12-sømilegrænse, vi har fået for grønlanderne, varer i 10 år, men kan udvides efter disse 10 års forløb; hvis man mener, at det samme forhold eksisterer til den tid, som eksisterer i dag, og det er altså det forhold, at befolkningen grundlæggende er afhængig af fiskeri. Jeg forstod på hr. Moses Olsen, at den væsentligste begrundelse for skepsis over for det, der nu var aftalt, var fremtidsperspektiverne. Men der er altså den mulighed, som jeg anser for en helt given ting, at vi kan udvide løbetiden for denne aftale, da jeg må gå ud fra, at den grønlandske befolkning fortsat afgørende vil være afhængig af fiskeri efter 10 års forløb.

Hr. Moses Olsen kom også ind på en række mere vidtgående spørgsmål om Grønlands særlige status; hvilket jeg ikke mener jeg hverken har tid til eller mulighed for at komme ind på i dag. Men det er klart, at en sådan status må være et spørgsmål om forholdet mellem det grønlandske landsråd, folketinget og den danske regering, og det må jo til enhver tid være muligt at drøfte. Jeg mener ikke, at det er noget, der automatisk kan gennemføres uanset udfaldet af afstemningen i Grønland.

Jeg vil også gerne slå fast, hvad jeg synes var meget betydningsfuldt i den debat, der har været, at ingen i denne sal og fra denne talerstol har turdet gentage den påstand, som er gået igennem en meget stor del af modstandsdiskussionen, at man ikke i denne sag har overholdt den danske grundlov. Påstanden om grundlovsbrud blev ikke gentaget fra denne talerstol, tværtimod sagde alle, at det uden tvivl var i overensstemmelse med grundloven, men at man godt ville have nogle andre ting undersøgt. Ingen ville påstå, at det var i strid med grundloven.

Til sidst skal jeg gøre den bemærkning, at det egentlig er fantastisk, at flere modstandere har kunnet påstå, at tilhængerne af tilslutning til fællesmarkedet ikke har gjort opmærksom på, hvilken fremtidspolitik vi ville føre, eller hvad vi ville bruge medlemskabet til — det var vist navnlig hr. Gert Petersen, der var inde på den tanke. Må jeg erindre om, at jeg brugte halvdelen af mit indlæg ved denne sags første behandling til at beskæftige mig med, hvad det var, regeringen agtede at bruge medlemskabet til. Det er også fantastisk, at modstanderne fortsat taler om Wernerplanen, når det ikke desto mindre er påvist utallige gange, at Ministerrådets beslutning er noget ganske andet end Wernerplanen. Man kan punkt for punkt sammenligne Wernerrapporten med vedtagelser fra marts 1971 og se, at der er afgørende forskel på disse punkter.

Jeg skal også her gentage, selv om jeg er bange for, det aldrig trænger ind, at det er og bliver regeringens standpunkt, som jeg håber vil blive bekræftet af oppositionen; at indkomst- og fordelingspolitik er og fortsat forbliver et nationalt anliggende.

Jeg forstår på formanden, at min taletid er udløbet, og jeg skal derfor til allersidst i denne omgang sige, at jeg finder det temmelig urimeligt, at fællesmarkedsmodstandere klandrer socialdemokratiske tilhængere af fællesmarkedet, fordi også borgerlige politikere, det danske industriråd og den danske arbejdsgiverforening er tilhængere af medlemskab af fællesmarkedet. Det er nu engang sådan, hvis man ikke er en socialist, der bygger på katastrofeteori, at lønmodtagere og dårligt stillede får mere ud af de love og de overenskomster, der kan laves i dette land, hvis nationalproduktet stiger.